

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 41/06
12.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, против тужених "ВВ", кога заступа пуномоћник БВ, адвокат и ГГ, ради поништаја одлуке туженог о додели стана, одлучујући о ревизији тужиоца ББ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж1. бр. 232/05 од 13.10.2005. године, у седници одржаној 12.09.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца ББ изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж1. бр. 232/05 од 13.10.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Новој Вароши П1. бр. 311/01 од 12.10.2004. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ и утврђено је да је у односу на њега незаконита одлука Стамбене комисије туженог бр. 982-1/95 од 06.12.1995. године о додели стана туженом ГГ у насељу ДД, као и одлука Управног одбора бр. 10-IVA/96 од 18.01.1996. године, којом је одбијен приговор тужиоца изјављен против наведене одлуке Стамбене комисије туженог. Ставом другим одбијен је тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се утврди да су у односу на њега незаконите оспорене одлуке надлежних органа туженог о додели наведеног стана туженом ГГ. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да у року од 8 дана од пријема преписа пресуде изврши поновни поступак доделе стана по Правилнику о стамбеним односима од 03.11.1990. године, који је био на снази у време расписивања огласа и да сачини нову ранг листу по мерилима и критеријумима из тог Правилника. Ставом четвртим одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ којим је тражио да се утврди да има приоритет у додели стана који је предмет расподеле по расписаном огласу од 23.06.1992. године у односу на туженог ГГ и да се обавезе тужени послодавац, да у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, тужиоцу преда на коришћење предметни стан. Ставом петим обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка плати 2.950,00 динара. Допунском пресудом усвојен је тужбени захтев ББ па су поништене одлуке надлежних органа туженог о додели предметног стана ГГ.

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж1. бр. 232/05 од 13.10.2005. године потврђена је наведена првостепена пресуда у ставу четвртм и петом, а жалба тужиоца ББ на тај део пресуде одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац ББ је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе чл. 386. ЗПП-а, („Сл. лист СФРЈ“, бр. 4/77 ... „Сл. лист СРЈ“, бр. 3/02), који се примењује на основу одредбе чл. 491. ст. 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 125/04), Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тачка 11. ЗПП-а, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је 23.06.1992. године расписао оглас за доделу двособног стана у насељу ДД. Применом Правилника о стамбеним односима од 03.11.1990. године, који је био на снази у време расписивања огласа, стан је одлуком од 29.12.1992. године додељен туженом ГГ, као првом на ранг листи. Тужиоци нису ранжирани, јер је тужилац АА по основу откупа, власник стана ЂЂ, а тужилац ББ има стан у друштвеној својини ЕЕ, који му је додељен 1978. године. Управни одбор је одлуком од 26.02.1993. године одбио приговоре тужилаца. Правноснажном пресудом Општинског суда у Новој Вароши П1. 76/93 од 15.04.1993. године поништене су наведене одлуке и туженом је наложено да у поновној расподели тужиоце уврсти у ранг листу. У поновној расподели тужени није ББ уврстио у ранг листу и стан је доделио туженом ГГ, одлукама, које су правноснажном пресудом истог суда бр. 1. бр. 297/93 од 13.10.1993. године поништене, а захтев тужиоца да се тужени обавезе да му спорни стан додели на коришћење, одбијен је као неоснован. Поступајући по овој пресуди, тужени је направио нову ранг листу на коју је уврштен и захтев тужиоца ББ, па је применио Одлуку од 02.10.1992. године о изменама и одлукама Правилника о стамбеним односима из 1990. године која је ступила на снагу након расписивања огласа (измене се односе на критеријум „радни допринос“). Одлука којом је стан додељен туженом ГГ поништена је као незаконита пресудом П. бр. 250/94 од 22.02.1995. године, а тужено

предузете обавезано да спроведе поступак доделе стана по правилнику о стамбеним односима од 03.11.1990. године који је био на снази у време расписивања огласа. Тужени је сачинио нову ранг листу и 06.12.1995. године донео одлуку бр. 982-И/95 која је потврђена одлуком Управног одбора од 18.01.1996. године да се стан поново додели на коришћење туженом ГГ.

У овом спору тужилац је тражио судску заштиту у погледу оцене законитости наведених одлука, њихов поништај и да суд пуном јурисдикцијом утврди да тужилац има приоритет у додели спорног стана, те да се њему преда стан на коришћење.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови налазе да је захтев тужиоца ББ да суд пуном јурисдикцијом утврди да он има приоритет у додели спорног стана и да се њему стан преда на коришћење, неоснован. Према разлозима судова нису испуњени услови за примену наведеног института, јер околност што у две раније расподеле тужилац није био рангиран и чињеница да је примена критеријума „радни допринос“ из новоусвојеног Правилника утицала на незаконитост одлуке о додели стана, не упућују на закључак да је суд у оваквој ситуацији био овлашћен да конкретан стамбени спор реши применом пуне јурисдикције. Наиме, право на решавање стамбене потребе је аутономно право из радног односа које се уређује одређеним актима послодавца. У споровима о расподели станова суд, по правилу, одлучује о законитости одлуке о додели стана па не може решавати о самом праву на доделу стана. Решавање стамбеног спора пуном јурисдикцијом је само изузетно. У ситуацији када надлежни орган послодавца не одлучи о пријавама по расписаном огласу за расподелу стана, када постоји злоупотреба права одлучивања поводом изјављених приговора и када предузеће не поступи по пресуди која налаже поновну расподелу после поништавања раније одлуке, суд може обавезати предузеће да раднику додели стан. Наравно, ако је то петитутом тужбе тражено, јер суд одлучује у границама захтева који су стављени у поступку.

У конкретном случају, делом тужбеног захтева који се напада ревизијом тужилац је само тражио да се утврди да он има приоритет у додели спорног стана, те да се њему преда стан на коришћење, а не и да му се додели стан.

С обзиром да тужилац није поставио тужбени захтев тако да суд може одлучивати као у спору пуне јурисдикције, те да су његова права у конкретном случају заштићена поништајем одлуке о додели стана ГГ и обавезивањем надлежног органа да изврши поновну расподелу, уз упозорење да ако тако не поступи излаже се пуној јурисдикцији суда у евентуалном новом поступку судске заштите, Врховни суд је на основу члана 393. ЗПП-а, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст